

En la bandera catalana nosaltres hi veiem, avui, no solament un símbol de la personalitat col·lectiva del nostre poble, sinó una manifestació del dret de llibertat nacional.

A. Rovira i Virgili

BANDERA

...AL VENT DEKFEM-LA EN SENYAL DE LLIBERTAT!

Seguim no el que ens ofereixi fórmules noves, ni ens ompli el cap de raons ni ens demani el vot, sinó el que, assenyalant-nos el camí, anant ell al davant ens digni: Som-hi!

Ventura Gassol

ANY I N.º 1
Coll-Blanc, 27 novembre 1930

Redacció i Administració:
COLL-BLANC, 47 - HOSPITALET

EL NOSTRE CAMÍ

Lector: El nostre nom et dirà qui som: batejats amb el de BANDERA, comprendràs tot seguit l'esperit que ens ha infantat; no pot ésser altre que el que la bandera encarna, ço és, la pàtria catalana. Per això és del nostre camp qualsevol caire que en la terra catalana tingui vida, des de la política a les arts i les lletres, passant per la indústria i l'agricultura i el comerç; i el què fora de Catalunya s'esdevé, també ens pertany per quan són esclats comparatius de ço que la bandera encarna.

Ens apremem a dir, però, que no tenim la pretensió d'ésser dins la nostra terra la veu orientadora que defineixi cap actuació; res més lluny d'això: sabem abastament que en tot ordre d'activitats hi ha qui les tracta amb competència i autoritat que nosaltres no tenim ni pretenem tenir.

Què venim, doncs, a fer?

En desplegar la nostra BANDERA en aquesta ciutat d'Hospitalet, que estén els braços a la noble Barcelona, volem portar-hi amb veu vibrant tots els batecs i els neguits de la gran ciutat, i a través dels de Barcelona, els de tot Catalunya i més enllà; volem, ensems, explicar les coses nostres al qui en sigui curiós.

Portem l'embranchida que dona la primera joventut, i com a tals ens ressentim de les característiques que acompanyen aquesta edat florida: la inquietud i l'optimisme inexhaust.

Tots els que laboren per la pàtria, en qualsevulla tendència i en qualsevol ordre, ens interessin; solament no podem simpatitzar amb aquells qui fan fi de la seva actuació la destrucció del germà, que tal volta d'ell en haurem de refiar. Per això BANDERA tractarà sempre amb respecte de totes les escoles catalanes, i mai esmerçarà les seves energies en esfondrar o mofar-se dels prestigis nostrats que tant costen de bastir. BANDERA farà el monument a aquell qui primer la faci triomfar damunt una Catalunya rica i plena, no pas miserable i buida de sentit.

Vet aquí la nostra ànima, lector. El ropatge ja el veus amb els teus ulls; si un i altre t'agraden, dóna'ns la mà perquè poguem amb més fermesa caminar, i afavoreix-nos, si més no, amb la teva simpatia.

BANDERA es fa un deure de saludar tota la premsa, ben especialment aquella amb la qual ens uneix una afinitat d'ideals.

DE L'AFER DE L'ESCORXADOR D'ASES

Mitja hora de conversa amb En "Tano"

Disposats a posar la nostra contribució per aclarir alguns punts poc precisos sobre la descoberta de l'escorxador d'ases, hem anat a trobar al descobridor, l'agutzil Gaietà Amorós, per tal de sentir del seus propis llavis el procés de la gesta.

La nostra arribada ha estat en moment oportú.

En "Tano" precisament estava llegint la informació del míting de protesta publicada a *La Publicitat*.

—Ja direu què voleu—ha dit en veure'ns.

—Venim a entreviuar-vos. Una conversa pel primer número de BANDERA.

I hem començat l'interrogatori:

—...?

—Home, veureu; jo, en temps del *Che* (vo! dir en Tomàs Giménez Bernabé, l'antic batlle de trista memòria), jo tenia l'absoluta certesa que ací hi havia algun comerciant que escorxava bestiar clandestinament; i, naturalment, sospitava d'aquest parell d'esparvers. Però, com vós ja deveu recordar, en aquell temps d'arbitrarietat, n'hi hauria hagut prou amb què hagués declarat els meus pressentiments a l'Ajuntament perquè, com que en Giménez me l'havia promès, m'haguessin donat un disgust. En Balanya i ell eren molt amics—les entrades i llotges pels toros que aquell li donava n'eren la causa—i si jo hagués obrat així no hauria estat cregut (encara que el *Che* ho sabia), m'haurien dit tot el que es pot dir a una persona, i fins allò que no se li pot dir, i hauria perdut hons, esquelles i tot el que tingués per perdre. Vós comprendreu...

—...?

—Ara, caigut el primer directori,

dese mmascarat en Giménez i exposades les meves sospites al nou consistori, fou donada ordre a tots els empleats que vigilessin i van oferir una propina per estimular les recerques, i jo, que coneixia l'Estall, que treballa a una quadra del costat del corral del Balanya i el Tarrazón, vàreig poguer esbrinar que, efectivament, allí hi sacrificaven bestiar. A l'Estall vàreig dir-li que el dia que pogués saber certament que estaven fent de les seves, m'avisés, i aniríem per feina.

I el dia dels fets, en vesprejar, va fer-ho així mateix:

—Vés, "Tano"—em digué—, que ara fan feina.

Jo, que no em trobava del tot bé i estava un xic enmuriat, vàreig dir-li que ho deixariem per un altre dia, però després em vàreig dir: —Ara que has fet treballar aquest xicot, no hi vas?—i, repensant-me, vaig dirigir-me al mercat i agafant el cobrador dels encants, un cobrador d'arbitris que no estava de servei, i un vigilant que allí la feien petar amb algun altre, els demano:—Hi ha algun voluntari que vulgui venir a caçar una llebre que s'ha escapat del Coll de Finestrelles?—i els vaig explicar el què. Tots quatre ens hi dirigírem, el cobrador d'arbitris i jo al davant i els altres dos a la retaguarda, i quan èrem al dret del cementiri, trobem la tartana del Tarrazón que venia de la "Cova". El férem deturar, regirarem el carro i només hi trobarem que sacs bruts i pots de llet. Ell, entretant, no féu ni una sola exclamació, però podeu comptar com devia apressar-se quan l'haguérem deixat!

Seguidament arribarem a la "Cova". —Ep!—cridarem des de la porta. —Endavant!—féu una veu. Ens dirigírem on hi havia el llum i trobarem la muller d'en Tarrazón escombrant i un parell de xicots que també estaven atrafegats. La dona, és clar, no pogué reprimir la sorpresa. Li exposarem el perquè de la nostra visita, i en dir-li que anàvem a fer un escorcoll ens interrompé: —Oh... bé... sí... aquí matem alguna bèstia... però és pels porcs!

Començarem a escorcollar-ho: tot i seguidament trobarem els dos ases ja ben tallats, cuixes ací, costelles allà, molt ben arreglats; la carn tenia molt bon aspecte. Jo, d'antuvi vaig creure que eren vedelles, és clar.

—I on tenen els caps, aquestes vedelles?—interrogarem. —Si no són vedelles—féu ella—, són un parell de pollins per bullir; ací tenim la caldera.

Efectivament, allí hi havia la caldera, i al darrera, amagats, els caps dels ases. Les pells estaven també amagades darrera la porta.

Férem una detinguda inspecció, i un dels nostres inventarià totes les eines i troços de carn que els foren

«Segueix a la darrera pàgina»

PARAULES DEL MOMENT

DOS IDEALS

El problema de Catalunya no és una qüestió de sentimentalisme: és un problema viu i punyent, un problema de dignitat.

La solució del nostre problema, doncs, no pot venir d'una concessió ni hem d'acceptar a mans besades i com una mercè. Ha de venir no com un premi, sinó com un reconeixement de drets.

Per això els catalans, mentre el nostre problema no estigui resolt, no podem fer certs acataments a aquells qui fins avui no han fet altra cosa que donar-nos fuetades. Fer-ho així seria abdicar a la pròpia ideologia, convertir un problema de dignitat en un problema de sentimentalisme.

Vindrà la solució portant a Espanya la República?

De fet, sembla que sí.

Ara, quan vindrà la República?

Vet aquí el dubte.

Avui, la gran massa és republicana. Però no posen el seu esforç a contribuir per aconseguir l'ideal.

I la República no vindrà com la rosada cau del cel. Cal lluitar per obtenir-la!

I els catalans, abans que lluitar per aquest ideal, que per nosaltres està en ordre secundari, cal que lluitem per obtenir la llibertat de Catalunya.

I d'ací prové el desconcert que regna en els rengles catalanistes.

Molts dels republicans catalans han arribat a sentir-se tan identificat amb l'ideal comú de República, que han avantposat aquest al de Catalunya.

I no podem considerar bon català aquell que això faci tant per convicció absoluta com per poguer matar així dos pardals d'un sol tret. És probable que amb la República aconseguíssim resoldre el plet català, però cal no anar refiat. Tinguem present la manera com els més destacats cabdills del republicanisme espanyol han tractat sempre el nostre problema, encara que avui, per interès propi, hagin canviat de criteri.

Els dos ideals són compatibles, però sempre posant el reubicat en ordre secundari.

Obrar altrament fóra convertir-se en un més a la gran massa reubicana espanyola.

Cal que els catalans que se sentin republicans —tinguem present que la República és un règim de llibertat, i no de llibertinatge, que republicà no vol dir fer trencadissa de fanals ni desllorigar bancs públics en moments d'anormalitat i se-se més ni més—, que són la majoria, treballin per resoldre abans que tot el problema de Catalunya.

Quan tinguem la Catalunya, quan no ens sentim exiliats a casa nostra mateix, com deia el Poeta, serà hora de preguntar:

—Com la governarem la Catalunya?

I la resposta—no en dubteu!—serà aquesta:

—Amb la República!

Josep JANES I OLIVE



Després de la vaga per BALIGA

—El que més greu em sap és que no es realitzés el projecte de la noblesa, de sortir a fer el taxi: —Perquè? —Perquè m'hauria agraït anar amb un "Fortuna" conduït per un marquès i pagar-li 1'20 per portar-me de la plaça de Catalunya a Coll-Blanc.

El Director
Luig

10 cèntims